

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 3 • Perjantaina 6. helmikuuta 2009

60. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Kilpola ja Kurkijoki

Käki kukkuu siellä ja kevät on... Muistelo Hiitolan matkalta 16.-18.5.2008:

Viime toukokuussa toteutui pitkäaikainen haaveeni päästä käymään isäni Arvi Laitisen kotipaikalla Hiitolan pitäjän Kilpolan saaren Haapalahden kylässä.

Meitä lähti täysi linja-autolastillinen, kaikki varmasti odottavin mielin, vaikka useimmat olivat käyneet jo useinkin siellä, mutta silti varmaan hiljaisesti toivoen, että matka onnistuisi kaikin puolin hyvin. Menimme täältä Porista Laitilan kautta Helsinkiin, josta tuli useampia henkilöitä mukaan. Oli ilo huomata, että matkalaisissa oli mukana nuorempaakin väkeä, joita kiinnosti karjalaiset sukujuuret.

Lauantaina saavuimme Käkisalmeen, josta oppaan mukana siirryimme ruokailun jälkeen mökkikylään. Muutama henkilö lähti jo samana iltana käymään taksilla Hiitolan asemalla, mutta en ajatellut lähteä sinne mukaan vaan odotin seuraavaa päivää innolla.

Mukana oli anoppini nuoruuden aikainen ystävä Sirkka Vallinen. Iltaa vietettiin porukalla yhteisesti ja siinä illalla Sirkka lupautui tulemaan kanssani etsimään isäni kotipaikkaa. Voi kun minulta pääsi helpon huokaus kun hän siihen lupautui. Sirkka tiesi isäni perheen sieltä Kilpolasta, vaikka hän oli asunut eri puolella saarta ja hänen veljensä, Arvi myös nimeltään, oli ollut isäni kanssa samalla luokalla koulussa.

Sain myös ostaa matkalaa mukana olleelta Ilmari Eerikäiseltä kirjan, hän oli selvittänyt Kilpolan saaren talot ja sen asukkaat. Se oli todella hienosti tehty kirja, siihen oli hyvin tarkkaan merkitty talojen paikat ja niiden asukkaat.

Seuraavana aamuna lähdimme matkaan, laiva lähti Käkisalasta eikä se mikään pikkulaiva ollutkaan, matka kesti 1,5 tuntia. Ilma oli kuin ”morsian”, aurinko paistoi ja maisemat näkyivät hyvin laivan kannelta, tuuli oli aika kylmää, mutta ei se haitannut, kun sisäinen palo päästä perille oli melkoinen. Aivan kuin merellä olisimme seilanneet ja kun aloimme lähestyä saaristoa vesi luikerteli saarien välissä ja saimme kuulla Sirkkan tarinaa sieltä lapsuuden ja nuoruuden ajalta, väki kuunteli häntä innolla ja kysymyksiä riitti loputtomiin.

Kyllä oli hienoa kun sai keskustella henkilöiden kanssa, jotka tietävät sen ajan tapahtumat ja osaavat kertoa ne niin mielenkiintoisesti.

Laiva kuvannoillisesti sanoen tuli suoraan saaren rantaan, ja kuin kananpojat ikkään myö riukua pitkin, miesten avustamina astuimme maihin ja siitä kukin lähti katsastamaan omia paikkojaan. Myö suuntasimme kohti Kilpolan koulua, tie oli vähän kurainen mutta ei se tahtia haitannut. Koulun kivijalka löytyi ja Sirkka selvitti rakennuksen eri huoneiden paikat, pieneltähän se näytti niin kuin aina pelkkä kivijalka,

sitä ihmettelee, että miten ne tähän kaikki mahtui. Piha laskeutui ylös ja alas ja ajattelin, että tässä isäni oli välitunteja viettänyt. Paikka oli mitä mainioin koululle ja sisimmässäni syntyi kaiho siitä miten isä tässä oli hiihdellyt ja leikkinyt.

Mutta myö jatkoimme matkaa ja kuulin kertomuksia eri taloista ja sen asukeista mainiolta matkoppaaltani. Tie oli paikoitain niin märkää ja mutaista, että koukkasimme metsään ja palasimme sieltä takaisin tielle kun näytti kuivemalta. Voi sitä opastani ja hänen kuntoaan. Kuin hirvi hän siellä metsässä kulki vaikka ikäeroakin meillä oli ”hiukan”. Kun aloimme lähestyä päätepaikkaa aloin jännittää, nyt olin näin lähellä pitkäaikaista unelmaani. Vielä perille päästyänikin olin vähän epävarma, että onkohan paikka oikea.

Mutta kun luimme kirjasta talojen paikoista varmuus alkoi kasvaa. Itku siinä tuli kun ajattelin, että täällä sitä Karjalan termäsiällä isä on leikkinyt, tehnyt töitä ja joutunut lähtemään sotaa pakoon.

Vielä menimme eteenpäin tietä, kun halusimme olla varmoja isäni kotipaikasta. Isän naapurina oli asunut Tattarin Mauri ja siinä tien toisella puolen ison koivun vieressä Yrjö Laitinen.

Siinä vanha koivu seisoi omalla paikallaan niin kuin kirjassakin oli ja silloin olimme asiasta täysin varmoja. Paikka oli myös kaunis, sinivuokot kukkivat

kilpaa tuomien kanssa. Voi sitä tunnetta kun olin lapsena käynyt kylässä näissä molemmissa paikoissa täällä Merikarvialla ja viettänyt monet mukavat kyläreissut ystävällisten ihmisten luona.

Palasimme samaa tietä isäni kotipaikalle. Kirmasin siinä pihalla vielä edestakaisin kuin vasikka keväällä, päästessään pellolle ensi kerran. Itkua siinä tuli, otin kuvia, kiipesin kellarin katolle ja katsoin sitä pihamaisemaa, mielessä varmaan kävi, että pääsenkö tänne vielä joskus toistekin.....

Mutta palaamaan piti lähteä, laiva ei varmaan odottaisi. Koululla olikin Sirkkan ystäviä ja meille tarjottiin teet ja konjakit, mikä sen hienompi matkan päätös. Laivalle palatessa matkalla ”tarkastettiin” vielä Sirkkan kotipaikka. Pikkuhiljaa väki kokoontui laivalle ja pääsimme paluumatkalle.

Voi sitä tiedon määrää mitä matkalta sain ja paluumatkalla linja-autossa Ilmarin kertomana sain sellaisen tietopaketin Kilpolan saaren asukkaista, että sitä sulatellaan vielä pitkän aikaa.

Tuliaisina toin sinivuokkoja ja kulleroita ja ne pääsivät lapsuuskotini pihalle äitini hoiviin.

Niitä katsellessa saan muistella ikimuistoista Karjalan matkaani, siitä vielä tuhannet kiitokset kaikille, jotka mukana olivat oppaina olivat. Ja muuten.... se Karjalan käki kukkui, kuulin omin korvin.

Merja Lähdetkallio
Pori

Tässä lehdessä mm.

Hauska Antinpäivän onnittelukortti ...	3
Ympyrä sulkeutui – Paluu Kurkijoelle	4
Matkailua Kurkijoella ja muuallakin ...	5
Vanhoja valokuvia:	
Sankaripatsas ja voimistelijoita ...	6
Hääkuva	7
Hevosmiehia	8

Huom! Toimituksen aukiolossa saattaa olla sairaustapauksen takia muutoksia.

Toimitus on toistaiseksi avoinna tiistaisin, ja perjantaisin klo 9-14. Seuraa ilmoittelua lehdessä ja toimituksen ovesa.

**Seuraavat lehdet ilmestyvät:
20.2., 6.3., 20.3., 3.4., 17.4.**

Hiihtoneuvokset Ylläksellä

Aina joskus sattuu hämmästyttäviä ja hauskoja satumuksia, niin kävi meille viettäessämme seitsemän tunturin kylässä, Äkäslompolossa talvista lomaviikkoamme.

Hiihtoretkemme suuntautui luistavia latuja pitkin Kesängin laavulle jossa tarkoituksenamme oli juoda kahvit ja paistaa makkarat. Saavuttuamme laavulle oli siellä nuotiolla samoissa puuhissa iloinen hiihtoseurue. Vähän aikaa juteltuamme en malttanut olla kehaisematta että porukassamme on hiihtoneuvos, ja saimme vastauksen että sittenhän niitä on tässä kaksi.

Ällistyksemme oli melkoinen sillä ei niitä titteleitä ihan joka pojalla olekaan vaaditaanhan siinä vähintään 15 Finlandia hiihdon suoritusta. Kurkiojen pojalla Martti Revolla niitä oli reilusti ylikin.

Kahden hiihtoneuvoksen samalle laavulle osumisen kunniaksi otettiin valokuva ja kerroimme sen lähettämi-

sestä Kurkijokelaiseen.

Toinen hiihtoneuvos vastasi että sitten hän voi sen nähdäkin isänsä lehdestä.

Riemulla ei ollut rajoja kun Seppo Tontti kertoi isänsä syntymäpaikan olevan Kurkijoki.

Yhteensattumat eivät toki loppuneet tähän vaan laavulla ollut toinen herra kertoi myös olevansa Karjalainen, tiedusteltuamme hänen kotipitäjäänsä, saimme kuulla hänen olevan Parikkalasta ja kuinka ollakaan taas oli kaksi saman pitäjän poikaa nokakkain.

Sinkkonen (valitettavasti etunimeä en muista) Parikkalan Kaukolankylästä ja Ylösen Ville Parikkalan Lamminsalosta. Vähän aikaa haasteltuaan löytyi heille melkoisesti yhteisiä tuttuja.

Vielä moneen otteeseen hämmästelimme jälkepäin näitä mukavia yhteensattumia.

Raija Laaksonen

6.2.2009

Pysyviä arvoja

Olemme viime päivien ajan täällä Pohjolassa saaneet nauttia hienosta talvisäystä. Aurinko on paistanut täydeltä terältä puhtaalta sinitaivaalta, vaikka maisema aamulla onkin ollut usvan peittämänä joskus hieman epätodellisen tuntuinen, sadunomainen.

Jos joku kymmenkuntakin vuotta sitten olisi sanonut että lunta sataa Välimeren alueella paikoin 20-30 senttiä tai että Englannissa muutamien suurimpien kaupunkien liikenne on täysin jumissa sataneen lumen vuoksi, niin joku olisi voinut todeta sadusta puhuttavan. Nyt uutisia on pakko uskoa. Elämme muutoksen aikoja. Vaikuttaa siltä että monet aikaisemmin faktoina pitämämme arvot ja asiat eivät enää olekaan ihan niin pysyviä.

Pysyvyyttä edustaa alallaan kuitenkin Kurkijokelainen säännöllisesti 60 vuotta ilmestyneenä pitäjälehtenä. Alkuperäinen Kurkijoelta evakkoon joutunut lukijakuntamme on vuosikymmenten saatossa vähentynyt, mutta uusia lukijoita nuoremmista ikäpolvista on tullut tilalle. Lukijamme ovat kiitettävän ahkerasti lähettäneet toimitukseen juttuja, ottaneet kantaa asioihin ja muutenkin aktiivisesti pitäneet yhteyttä. Kaikki se myös osoittaa lehden tarpeellisuutta. Lehden tulevaisuuden näkymät eivät ei siis ole huonot.

Tänä vuonna tulee siis kuluneeksi 60 vuotta Kurkijokelaisen ensimmäisen numeron julkaisemisesta. Tänä merkkivuonna on tarkoitus panostaa lehden kehittämiseen sekä markkinointimiseen erityisen aloitettavan projektin avulla. Koska lehti on keskeytykseltä ilmestynyt kaikkien näiden kuluneiden vuosien aikana, niin tulevaisuudenkin haasteet pyritään ottamaan vastaan. Lehden julkaisemiseen tarvittavia resursseja halutaan mukauttaa nykypäivän tilannetta vastaaviksi.

Erityisesti näiden kuluneiden kuukausien aikana olemme huomanneet miten tärkeää työtä päätoimittajamme Raija Hjelm on tehnyt lehteä toimittaessaan ja hoitaessaan lukuisia toimituksen asiakaspalveluun liittyviä tehtäviä. Toivomme että hän mahdollisimman pian voisi palata takaisin jatkamaan työsarkaansa.

Kurkijokelaisen toimituksen palveluissa on ollut tahdostamme riippumattomia muutoksia aukioloaikojen sekä puhelinpäivystyksen suhteen. Pahoittelemme kovasti mahdollisesti syntyneitä ongelmia ja viivytyksiä. Onneksi voimme luvata että parannusta on lähiaikoina luvassa ja kuvatus kaltaiset vaikeudet ovat poistumassa.

Jaakko Taitonen
va. päätoimittaja

Hartaus kynttiläpäiväksi
8.2.2009

Eläville ja kuolleille

Kirkkovuodessa on vietetty jo keskiajalta saakka pyhää, jolloin kirkossa vuoden aikana käytettävät kynttilät vihittiin. Siitä tulee nimi Kynttilänpäivä.

Luukas (Luuk.2: 22 - 33) kertoo, että Maria ja Joosef veivät Jeesus-lapsen temppeliin Mooseksen lain mukaan ja toivat uhrina kaksi metsäkyhkystä. Siellä oli vanha Simeon, joka oli vakuuttunut, että saa nähdä Herran voidellun ennen kuolemaansa. Vanhus ojentaa kätensä, ottaa lapsen lempeästi syliinsä. Miltei voi aistia herkkyyden ja ilon, joka on tuossa hetkessä. Simeon on vakuuttunut, että Jeesus on Jumalan kirkkauden säteily, joka loistaa kaikille kansoille. Ylistys kohoa vanhuksen sielusta, nyt hän on valmis lähtemään rauhassa tästä maailmasta.

Mistä tänään löytyisi vanhan Simeonin luottamus ja usko Jumalan huolenpitoon ja lupauksiin? Mistä toivo, että tässä pimeässä ajassa sittenkin voi luottaa pelastukseen, joka tuli tuossa hemmossa lapsessa maailmaan?

Kynttilänpäivänä voi sytyttää kynttilän kirkossa tai kotona. Se saa olla toivon liekki tässä synkkien uutisten ajassa, jossa ei tahdo olla tilaa hyville uutisille. ”Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet valmistanut kaikille kansoille.” Tähän Simeonin ylistykseen saamme tarttua ja vaikka emme vielä sitä omin silmin ole nähneetkään, luottaa, että lupaus pelastuksesta kuuluu myös meille.

Saamme sytyttää kynttilän niille rakkaillemme, joiden lyhytkin elämä on ollut meille tärkeä. Saamme sytyttää kynttilän myös niille rakkaillemme, joiden kanssa saamme tehdä vielä matkaa.

Kallisarvoisin kynttilänjalka on kodissani pikku-Ingan tekemä. Se on hennoin lapsen käsin askarreltu pilttipurkki, johon aamuisin asetan tuikun ja sytytän sen. Samalla saan kiittää kaikista rakkaista, jotka on elämäni annettu, muistaa heitä lähellä ja kaukana. Saan myös rukoilla sen pienen puolesta, jonka syntymää odotan. Aamutuikun liekki puhkaisee pimeänkin aamun ja antaa uutta toivoa uuteen päivään.

Sytytän tuikun pilttipurkkiin toivon liekkiä, rukouksen liekkiä, sytytän ja muistan kiitollisena Simeonia ja hänen uskoaan.

Sytytän tuikun ja katson, miten liekki puhkaisee pimeän, niin että minäkin jaksan uskoa tähän päivään ja vielä huomiseenkin.

Sirkku Eho

Rovasti Sirkku Eho on eläkkeellä.

Hän toimi aiemmin kirkon sairaalasielunhoidon kouluttajana.

Kuolleita

Meidän kaikkien rakas Sypimme

Sylvi Esteri HÄYHÄ

* Kurkijoella 27.10.1933
† Taipalsaaren sairaalassa 15.1.2009

Kiittäen ja kaivaten
Annikki- ja Maija-siskot perheineen
Sisarusten lapset perheineen
Muut sukulaiset ja ystävät

Lähti lentoon enkeli taivaan,
tuli luokse väsyneen, sairaan.
Kosketti hiljaa posken nukkaa,
silitti hellästi hopeista tukkaa.
Kantoi sylissään Sypimme armaan
luo Jumalan tähtitarhaan.

Sylvi siunattiin iäisyysmatkalle läheisten läsnä ollessa Lappeenrannassa, Ristikankaan kappelissa 31.1.2009. Lämmin kiitos osanotosta.

Osanottokiitoksia

Lämpimät kiitoksemme
Teille kaikille,
jotka kunpioititte
Rakkaan Äitimme
Siiri Elon
muistoa ja otitte
osaa suruumme.

**Raija, Matti, Ritva
ja Mauno perh.**

Muistettavaa

Hiitola-Kurkijoki Sukututkijat kokoontuu torstaina 19.2.09 klo 18 Karjalatalon Wärtsilä-salissa, Helsinki Käpylänselä. Aihe: Kurkijoen maanviljelyskäytäntö. Tervetuloa kaikki, joita aihe ja pitäjämme sukututkimus kiinnostaa. Kokouksella on auki jo klo 15. Seur. kokous 19.3. Lisätietoja Harri Kekiltä p. 050 3041324 tai hkeikki@gmail.com.

Kalakurjet. Nikolain pilkit pidetään lauantaina 28. 2. klo 10 – 14 Loimaan Sotainvalidien Veljesrannassa, Yläneellä. Tarjolla kahvia ja makkaraa. Ilmoittautumiset: Sainille ja Martille 050 362 8966

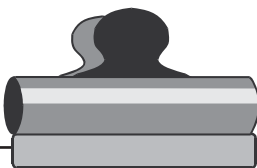
Suuren suosion saavuttanut näytelmä **IHMISIÄKÖ?** Turun Karjalatalolla, Itäpellontie 2, Turku, la.28.2. klo 15.00, ma.2.3. klo 18.30, la.7.3. klo 15.00 ja ma. 16.3. klo 18.30. Ennakkovaraukset Helena Aro 040-7033120. Tervetuloa katsomaan matkantekoamme vaivaistalosta vanhainkotiin!

Kurkijoen Marttayhdistyksen jäsenet, muistakaa Tuulensuun palvelukeskuksen tilaisuus 15.2.2009 klo: 13.00.

Lauluryhmä Evakot järjestää 10v. Juhlan Öitsit 21.2.klo 18 Porin Mies-Laulun talo, Vapaudenk. 10. Ohjelmassa rakkaimmat laulumme vuosien varrelta. Juuvaa piiras kohvit, pietää arpajaiset ja tanssittaa Tarmon tahdissa. Tervetuloa, Evakot 10v.

Karjalan Liiton tapahtumakalenteri: Helmikuu 2009

7.2. Hiihtomestaruuskilpailut, Kauhajoki
7.-13.2. Ylläsviikko
12.2. Pitäjäesittely, Rautu ja Valkjärvi

NIMIPÄIVÄT

6.2. Pe Terhi, Teija, Tiia, Tea, Terhikki
7.2. La Riku, Rikhard
8.2. Su Kynttilänpäivä Laina
9.2. Ma Raija, Raisa
10.2.Ti Elina, Ella, Ellen, Elna
11.2.Ke Talvikki
12.2.To Elma, Elmi
13.2.Pe Sulo, Sulho
14.2.La Ystävänpäivä Voitto, Valentin, Timo
15.2.Su Sipi, Sippo
16.2.Ma Kai
17.2.Ti Väinö, Väinämö
18.2.Ke Kaino
19.2.To Eija

Kaipuu saa näkyä

PALVELEMME
Ma - To 9 - 17
tai sopimuksen mukaan

KIVICENTER

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 261

24.2. Tanssikurssi
26.2. Tanssikurssi
28.2. Karjalaisuuden ja Kalevalan päivän juhla, Jyväskylä ja Helsinki Järjestökoulutusta

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Liisa Koistinen, Lauri Laukkanen, Tapio Nikkari, Jaakko Taitonen ja Leena Virtanen
Toimitus: Päätoimittajan sijainen Jaakko Taitonen ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
puh./fax (02) 762 2551, matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmäkseen ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 35 euroa
6 kk..... 20 euroa
3 kk..... 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Mikä on Suomen soisinta aluetta?
2. Kuka on Suomen Punaisen Ristin puheenjohtaja?
3. Mikä on karjalainen perinneruoka?
4. Mikä puolue tunnetaan ruiskukasta?
5. Mikä uskonnollinen järjestö ei hyväksy verensiirtoa?
6. Mikä on kookkain varislintumme?
7. Missä urheilulajissa käytetään karttua?
8. Minkä maan joukkoja vastaan Suomi taisteli Lapin sodassa 1944-1945?
9. Minkälaiset ihmiset saavat ainoana harjoittaa hierojan ammattia Etelä-Koreassa?
10. Missä päin maamme on karhuja tilastollisesti eniten?

06.02. Ps. 107:1-2. Kiittäkää Herra! Hän on hyvä, iäti kestää hänen armonsa. Näin sanokoot ne, jotka Herra on pelastanut, jotka hän on tuonut ahdingosta vapauteen.

07.02. Hepr. 11:24-25. Koska Mooses uskoi, hän aikuiseksi vartuttuaan kieltäytyi esiintymästä faraon tyttären poikana. Hän mieluummin jakoi Jumalan kansan kärsimykset kuin hankki synnistä ohimenevää nautintoa.

08.02. Kynttilänpäivä. Joh. 12:35-36. Jeesus sanoi: "Vielä hetken aikaa valo on teidän keskellänne. Kulkekaa niin kauan kuin teillä on valo, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka kulkee pimeässä, ei tiedä, minne on menossa. Niin kauan kuin teillä on valo, uskokaa valoon, jotta teistä tulisi valon lapsia."

09.02. Ps. 13:6. Minä luotan sinun armoosi, saan iloitaa sinun avustasi.

10.02. 1 Sam. 16:7. Herra ei katso kuten ihminen. Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen.

11.02. Room. 9:11-12. Jo ennen kaksospoikien, Esaun ja Jaakobin syntymää, ennen kuin he vielä olivat tehneet mitään hyvää tai pahaa, Jumala sanoi Rebekalle: "Vanhempi on palveleva nuorempaa." Näin Jumala osoitti, että hänen suunnitelmansa perustui hänen omaan valintaansa, ei ihmisen tekoihin vaan kutsujan tahtoon.

12.02. Ps. 31:20. Kuinka suuri onkaan sinun hyvytesi! Se on ehtymätön aarre niille, jotka sinua pelkäävät. Kaikkien nähden sinä annat apusi niille, jotka turvautuvat sinuun.

13.02. Ps. 18:2-3. Minä rakastan sinua, Herra, sinä olet minun voimani. Sinä päästit minut turvaan, sinä olet vuorilinnani. Jumalani, sinuun minä turvaudun, sinä olet kallio, olet kilpeni, sinulta saan avun ja suojan.

14.02. Room. 9:15-16. Herra sanoo Moosekselle: "Minä armahdan kenet tahdon ja osoitan laupeutta kenelle tahdon." Ratkaisevaa ei siis ole, mitä ihminen tahtoo tai ehtii, vaan se että Jumala armahtaa.

15.02.2009 2. sunnuntai ennen paastonaikaa. Matt. 13:31-32. Jeesus esitti opetuslapsilleen tällaisen vertauksen: "Taivasten valtakunta on kuin sinapinsiemen, jonka mies kylvi maahan. Se on pienin kaikista siemenistä, mutta kun sen taimi kasvaa täyteen mitaansa, se on puutarhan kasveista suurin. Lopulta se on kuin puu, niin että taivaan linnut tulevat ja pesivät sen oksille."

16.02. Ps. 44:24,27. Herää, Herra! Miksi nukut? Nouse, älä iäksi hylkää! Nouse auttamaan meitä, lunasta meidät armosi tähden!

17.02. Ps. 44:2. Jumala, me olemme omin korvin kuulleet, isämme ovat meille kertoneet, minkä teon sinä teit heidän päivinään, muinaisina aikoina.

18.02. 1 Kor. 1:20-21. Missä ovat viisaat ja oppineet, missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hulluudeksi? Jumala on kyllä osoittanut viisautensa, mutta kun maailma ei omassa viisautessaan oppinut tuntemaan Jumalaa, Jumala katsoi hyväksi julistaa hulluutta ja näin pelastaa ne, jotka uskovat.

19.02. Joh. 6:63. Sanat, jotka Herra on puhunut, ovat henki ja elämä.

Hauska Antinpäivän onnittelukortti vuodelta 1914

Vanhon valokuvien joukossa on säilynyt nimipäivän onnittelukortti vuodelta 1914 isoisällemme Antti Kiiskille Elisenvaarassa. Kortissa on kolmenlaisia postileimoja, joissa paikannimet on kirjoitettu sekä suomalaisilla että venäläisillä kirjaimilla. 2.XII.14 Wiborg – Wiipuri, 4XII.14 Elisenvaara sekä kolmantena Matkaselkä, jonka päiväystä ei pysty lukemaan, sillä 10 pennin postimerkki on rikkoutunut. Merkin kuva ja tekstit ovat venäläiset, 10 pen on myös suomalaisin kirjaimin. Tämä näkyy samanlaisesta ehjästä postimerkistä.

Matkaselkä on ilmeisesti kortin lähetyspaikka. Se sijaitsee Sortavalan pohjoispuolella Ruskealassa nykyisen rajan lähellä entisen Viipuri – Joensuu radan varressa.. Näyttää siltä, että kortti on ollut matkalla useamman päivän ajan ja käynyt kääntymässä Viipurissa. 1900-luvun alussa käytettiin usein omia valokuvia postikorttina. Kaupan valikoimat olivat siihen aikaan suppeat, mikä oli varmaan yksi syy tähän mielestäni mukavaan tapaan. Kuvassa nurmikolla loikoileva mies voisi siis olla vaikka Jalmar, yksi onnittelijoista.

Kortissa on seuraavat toivotukset:

"Terveisemme monet meiltäkin ja onnea nimipäivillenne! Toivovat Mandi, Elsa ja Aino".

"Olkoonpa äijä onnea Antille nimipäivänään.

Terveisiä myös ja hyvää vointia kaikille. Jalmar"

"Terveisiä Katrille ja Annille ja Vilholle. Elsa"

Mandi on Antti Kiiskin veljen Juhanan pojan, Heikin vaimo. Tietääkseni Mandi oli ollut kiertokoulun opettaja ennen avioitumistaan. Heikki tunnettiin

myös nimellä Pitkä Heikki. Kiiskilästä oli v.1907 erotettu Juhanalle tila ja nuorin veljeksistä Antti oli jäänyt vanhalle paikalle. Perheet kutsuivat toisiaan toisiiksi. Juhana ja Heikki olivat rakentaneet pihapiirin, jonka päärakennus ja yksi aitoista ovat yhä tänä päivänä pysyissä, vaikkakin huonossa kunnossa. Vuosina 1942-1944 asuimme talossa ja kesällä 1942 meitä oli peräti neljä perhettä, Asikaiset, Fabritiukset, Toiviaiset ja me Kiiskit.

Nyt tiedämme, että Juhanakuoli kortin lähettämistä seuraavana vuonna 1915 ja poika Heikki 1930-luvulla. Mandi Kiiski muutti Eli-

senvaaran asemaseudulle. Mutta vuonna 1914 Mandi, 30 vuotias, oli tyttärensä Elsan, 7v. ja Ainon, 2v, kanssa ilmeisesti kylämatkalla ja lähetti nimipäiväonnittelut naapurin isännälle postin kautta. Terveisiä saivat myös kotiin jäänyt oma 5-vuotias poika Vilho ja nimipäiväsankarin tyttäret Anni ja Katri, jotka ovat tätejäni ja tuohon aikaan 10 ja 8 vuotiaita.

Mitähän Antti-ukko, silloin 48 vuotias, on tuuminut valokuvan rennon oloisesta herrasta nurmikolla loikoilemassa? Hän on itse valokuvissa aina muodollisen ryhdikäs ja vakava. Jalma-

rista emme tiedä mitään, mutta vaikuttaa siltä, että hän ja Antti Kiiski tunsivat toisensa.

Mandi-täti vieraili 50-luvun vaihteessa muutaman kerran kodissamme Suomenjoella, jonne perheemme oli asettunut. Vanhat ajat ja tapahtumat eivät silloin valitettavasti kiinnostaneet meitä nuoria. Emme ymmärtäneet kysellä mitään emmekä edes painaneet mieleen, kun vanhemmat keskenään muistelivat.

Marjaliisa Laine, os.
Kiiski Elisenvaarasta
Puh. 050 – 5280110

Muistokirjoitus

Siiri Elon muistolle

Laatokan lahdelta Kurkijokelta kauas Pyhäjärven rannoille Säskylään johti Siiri Elon elämänpolku.

Säskylän, pitkäaikaisen kotikunnan multiin suunnattiin nuorena evakkoon

joutuneen vaeltaajan maallinen tomumaja lauantaina tammikuun viimeisenä päivänä.

Siiri Elo, omaa sukua Heinonen, syntyi Kurkijoen Lapinlahdella Riitta ja

Tuomas Heinosen perheeseen 2. kesäkuuta vuonna 1920. Hän oli yhdeksänlapsisen sisarusarjan vanhin, joten hän joutui ajan tavan mukaan jo nuorena huolehtimaan nuoremmista sisarista ja veljistä, oppien näin ahkeraksi ja työtä tekeväksi. Nämä ominaisuudet hän säilytti koko elämänsä ajan.

Siiri Elon kotitila Kurkijoen Lapinlahdella oli Hamusen sukutila, joka oli ollut suvulla vuodesta 1683 lähtien. Tilan kahdeksas isäntä oli Tuomas Heinonen, joka maanviljelyksen ohessa oli myös kalastaja ja omisti naapurinsa kanssa nuottakunnan, joten Siiri oli nuoresta saakka usein mukana nuotanvedossa. Siinä hän tarvittiin kaksi venekuntaa.

Monet rantakalat minä keitin Laatokan rantakallioilla. Kolme kiveä kalliolle ja niiden päälle rautapata.

Sen alle tuli ja pataan vettä, perunoita, runsaasti kalaa, voita ja tietenkin suolaa. Siinä koko resepti - muisteli Siiri tämän kirjoittajalle Säskylän kodissaan Pyhäjärven rantamaisemissa vuonna 2001.

Sodan aikaisen lottatyön ja kahden evakkomatkan jälkeen Siiri kotiutui Säskylään missä solmi avioliiton säskyläläisen kalastaja Usko Elon kanssa vuonna 1948. Koti rakennettiin kirkonkylän liepeille aivan rantamaisemaan.

Rantakalaa en ole Pyhäjärven rannoilla keittänyt, sen on estänyt järven rantojen tiheä asutus. Toisaalta, ei siihen ole ollut tarvettakaan sillä kotiin oli lyhyt matka - kertoi Siiri.

Hänelle rakkaita harrastuksia olivat kuorolaulu Säskylän kirkkokuorossa sekä sotilaskotityö. Hän oli Säky-

län Sotilaskotiyhdistyksen jäsen ja toimi sen työssä vuosikymmeniä. Mieluisia harrastuksia olivat myös puutarhanhoito ja erilaiset käsityöt. Osallistuvana ja ahkerana ihmisenä hänellä oli laaja ystäväpiiri.

Aviomies Usko sai iäisyyskutsun vuonna 1990, minkä jälkeen Siiri asui yksin kotonaan aina siihen saakka kun täytti 87 vuotta. Sen jälkeen, terveyden heikennyttyä, hän asui Säskylän vanhustentalossa aina kuolemaansa saakka. Siiri ja Usko saivat neljä lasta, lapsenlapsia on kertynyt kahdeksan ja neljättäkin sukupolvea jo viisi.

Lasten ja heidän perheittensä lisäksi Siiriä jäivät kaipaamaan ja muistelemaan yksi velti ja kolme sarta perheineen sekä muut ystävät.

AH.

Yleisöltä

Kiitoksia

Lämmin kiitos sukulaisille ja ystäville muistamisista ja onnitteluista!

Elvi Miikkulainen

Ilmi Kärävä syksyllä 2008.
Aloitamme nyt 3-osaisen juttusarjan joka alkaa tästä:

Ympyrä sulkeutui - Paluu Kurkijoelle

Evakkoajan alku

Talvisodan päätyttyä maaliskuussa 1940 saavuimme – äiti, veljeni Topi ja minä – kotiseudultamme Kurkijoelta pitkän ja rasittavan evakomatkan jälkeen vihdoinkin Lapin läänin eteläosassa sijaitsevaan Simoon. Simon asemalla tyly asemamies valitti karjalaisten aiheuttamaa suurta vaivaa: ”Olisitte jääneet Karjalaan!”

Asemalta jatkoimme pakassäässä isäni Veli Räsänen vanhaan kotitaloon, Pahnilaan, joka oli ollut monia vuosia asumattomana. Nyt talo oli kuitenkin lämmin, koska isäni Martti-veljen vaimo Hilde oli jo jonkin aiemmin tullut kahden lapsensa kanssa Simoon pakoon Helsingin pommituksia. Lähimmät naapurit olivat huolehtineet talon lämmittämisestä ja veden saannista. Tilaa talossa oli, suurehko keittiö, iso pirtti leivinuuneineen ja kaksi makuuhuonetta, jotka saivat lämpöä keittiön uunis-

ta. Jokaisessa huoneessa oli sivusta auki vedettäviä vuoteita.

Koska sota oli päättynyt ja pommitukset lakanneet, Hilde-täti ja lapset lähtivät seuraavana aamuna naapurin hevoskyydillä Simon asemalle Helsinkiin menevään junaan. Kun tulomme seuraavina päivinä sisareni Laina ja Sirkka sekä isä ja viimeisenä Aino olivat saapuneet Pahnilaan, perheemme oli taas koolla. Elsa-sisaremmen puolestaan oli miehensä Jaakon kanssa joutunut lähtemään Sortavalan Karmalan-kodistaan Jaakon sukulaisten Vaaniissa olleeseen taloon. Heidän evakkopoikansa Antero syntyi toukokuussa Turussa.

Sopeutuminen uuteen elämään ja uuteen ympäristöön oli vaikeaa. Kaipuu Karjalaan oli kova ja teki suorastaan kipeää. Maaliskuussa Simossa oli vielä täysi talvi. Ympäristö oli yksitoikkoisen tasaista, ei vaihtelevaa vuorimaisemaa kuten Karjalassa, Kivalojen

vuorijono alkoi vasta kymmenien kilometrien päässä Simosta itään.

Simolaiset kyllä suhtautuivat meihin ja etenkin isään hyvin ystävällisesti, olihan Simon oma poika tohtori Räsänen palannut kotitaloonsa, jossa hän oli vuosien mittaan kesäisin pistäytynyt tarkastamassa talon kunnon ja tavannut samalla lukuisia, minulle tuntemattomia simolaisia serkkujaan: Vuolevit, Lammassaaret, Marttilat. Näistä vain muutamat olivat käyneet kotonamme Kurkijoella. Heidän lapsensa olivat minulle toistaiseksi tuntemattomia pikkuserkkuja.

Saapumisemme jälkeisenä aamuna naapurimme Konstu Marttilan vaimo Eeva kiiruhti tuomaan meille lämpimät rieskat. Lähes jokaiseen taloon Simossa oli tilattu Pohjolan Sanomat-lehti. Pirtin seinään oli sen takia lyöty naula, johon lehdet ripustettiin kun ne oli luettu. Tämä oli valmista käärepaperia taloudessa

Ilmi Kärävä on ensimmäistä kertaa 60 vuoden jälkeen päässyt istumaan omalle kivelleen, joka oli vanhalla paikallaan Linnavuoren ohi kulkevan maantien laidassa kotitaloa vastapäätä. Kuva: Paul Voss

käytettäväksi. Sellaiseen oli aina kääritty muun muassa naapurista silloin tällöin saamamme ohrarieskat. Voipaperi ei kai ollut vielä tuolloin ehtinyt Simoon asti.

Ensimmäiseksi halusimme päästä saunaan. Pahnilan oma sauna ei ollut lämpimänä eikä edes lämmitettävissä kunnossa ja kaivokin oli jäässä. Niinpä pääsimme toisen naapurimme Matti Heikkilän tyttären Eetin lämmittämään saunaan. Lämpöä kyllä riitti, mutta vettä oli niukasti, vain pieni vadillinen kylpijää kohden. Ensi töikseen isä ja Topi kunnostivat oman saunamme. Aluksi saimme vedet Konstun vinttikaivosta ja lunta sulattamalla mutta vähitellen saatiin oman kaivomme jää rikotuksi. Vaikutti vähän hankalalta, koska Kurkijoen maamiesopiston saunaan vesi tuli putkea myöten suoraan Laatokasta, mitä pidimme itsestäänselvyytenä.

Huonekaluja odotellessa

Kurkijoelta lähdön valmisteluissa olimme vieneet Elisenvaaran asemalle suuren osan huonekaluistamme toimitettavaksi Simoon, tavaraa oli flyygelistämme alkaen isän mittaviin jalkäläkökoelmiin saakka. Kun isä käväisi Simon asemalla kyselemässä, olisiko Veli Räsäselä osoitettuja tavaralahetyksiä jo tullut Elisenvaara, hän suureksi yllätykseen tapasi asemalle juuri saapuneen, hyvin tuntemamme karjalaisnuorukaisen Riekkalan kylästä, Vilho Varjuksen, jolla oli mukanaan Hilppu-niminen hevosensa. Vilholle ei ollut aavistustakaan, minne hänen kotiväkinsä oli päättynyt evakkoon, joten isä kutsui hänet Pahnilaan niin pitkäksi aikaa kunnes muun perheen asuinpaikka

Maaliskuussa 1940 isäni Veli Räsänen tuli perheineen evakkoon vanhaan kotitaloonsa Simon Pahnilaan. Kuva on 1940-luvulta.

oli selvinnyt. Pahnilassa oli hyvässä kunnossa oleva tyhjä talli, johon Hilppu voisi majoittua, ja naapurista sai ostaa heiniä. Huonekaluja ja astioita alkoi sitten vähitellen tulla joitakin päiviä myöhemmin.

Nyt kun meillä oli käytössämmme hevonen, isä, Vilho ja Topi lähtivät hakemaan meille polttopuita talon ja saunan lämmittämiseen. Pahnilan metsissä oli riittävästi rankoja ja talossa oli kirveitä ja sahoja. Asemalle alkoi tulla omaisuuttamme Karjalan kodista joten Vilhosta ja Hilpusta oli siinäkin suuri apu. Varjusten evakopaikka saatiin pian selville, mutta pääsimme vielä ennen Vilhon ja Hilpun lähtöä näyttämään Hilpun hurjassa kyydissä simolaisille, mil-laiseen vauhtiin karjalainen hevonen pystyi.

Kevät tuli ryskyen ja rytisten kun jäät lähtivät Simojesta. Se oli paljon mahtavampi jäiden lähtö kuin Kurkijoella. Olimme usein Kurkijoen maamiesopiston lähellä olleelta sillalta ihmetelleet, miten jäälaulat lipuivat Laikkalanlahteen lähes ääneti vain vähän toisiaan töniä. Pohjanmaan joet taas olivat pitkiä ja leveitä ja aiheuttivat pahoja alaville maille ja maanteillekin ulottuvia tulvia. Simojen tulva aiheutti sen, ettemme päässeet muutamaan päivään minnekään, koska maantiemme oli Sakkaran kohdalla veden peittämänä satojen metrien pituudelta. Olihan tämäkin kerran koettava, tulvaveden ympäröiminä olimme kuin saarella.

Maatöitä ja koulunkäyntiä

Maatöitä ja koulunkäyntiä

Kevään lopulla alkoivat maatyöt. Ensin piti raivata vuosikymmenien aikana täysin nurmikoksi muuttanut kasvimaata. Talossa oli kuokkia ja lapioita. Joka-päiväiseksi työksi tuli nurmikon kuokkiminen, jotta siitä saataisiin jälleen kasvimaata. Maaperä oli hiekkaa, kevyempää kuin Kurkijoen savimaa, joten rikkaruohon kitkeminen oli Simossa helpompaa. Perunamaan

auraamiseksi isä lainasi Konstu Marttilalta hevosen ja auran. Eiköhän ensimmäiset siemenperunatkin saatu naapurista. Osuuskautasta ostettiin porkkanoiden ja lanttujen siemenet. Nyt puuttuivat enää omenapuut sekä mustaherukka- ja karviaismarjapensaat. Keskellä pihamaata kasvoi ikivanha punaherukkapensas joka teki myöhemmin kesällä runsaasti marjoja. Kesän 1940 pääelinkeinomme oli maanviljelys.

Kun jäät olivat lähteneet Simojesta ja Perämerikin vapautunut jäistä, oli isän ja Topin tärkein työ kalastus. Vanha jokivenekin saatiin ostetuksi. Ahvenia riitti keittoihin, paistettavaksi ja savustettavaksi. Pitkälläsiimalla tuli haukia. Syksyn tullessa viljelmämme tuottivat hyvän sadon. Eipä olisi ollut aihetta valittaa, jollei kaipaus Kurkijoelle olisi vaivannut mieltä.

Sitten alkoi taas koulutyö. Isä oli päässyt Kuopion Karjalalousopistoon kemian, kasvitieteen ja matematiikan lehtoriksi. Koko perhe muutti Kuopioon. Me kolme koululaista, Sirkka, Topi ja minä aloitimme opiskelun Kuopion yhteiskoulussa. Kesälomat vietimme Simossa, Pahnila oli meidän kesäkotimme.

Jatkosota ja ensimmäinen paluuni Kurkijoelle

Minusta tuntui, että oli kulunut ikuisuus siitä kun olimme joutuneet lähtemään Karjalasta. Meni vain puolitista vuotta kunnes rysät uudelleen hyökkäsivät Suomeen kesäkuussa 1941, jatkosota alkoi 25.6.1941. Suomalaiset sotajoukot rupesivat melko nopeasti valtaamaan takaisin meiltä vääryydellä ryöstettyjä alueita Karjalasta. Kurkijokikin vallattiin jo elokuussa 1941. Sinne halusimme takaisin.

Isä kävi meistä ensimmäisenä katsomassa ja valokuvaamassa entistä kotiseutuamme. Rakennukset olivat vielä pystyssä, mutta ne olivat sisältä hirveässä kunnossa, likaisia ja törkyisiä. Tarvittiin perusteel-

Ilmi Kärävän synnyinkoti, Kurkijoen maamiesopiston opettajien asuinrakennus Laikkalanlahden suunnalta kuvattuna. Veli Räsänen perhe asui rakennuksen vasemman puolen huoneistossa, oikeanpuoleisessa huoneistossa asui kuvan ottamisen aikaan lehtori, agronomi Kaarlo Cleve perheineen.

Kotipalstojen vihannekset saattoivat olla hyvinkin reheviä. Liekö hieman liikaa ns. typpilannoitetta”.

lista siivousta ennen kuin entiset asukkaat pääsisivät koteihinsa. Aino sai omasta pyynnöstään komennuksen tähän työhön. Hän matkusti Kurkijoen kirkonkylään ja työskenteli myös maa-miesopiston rakennuksissa, omassa entisessä kodissamekin, josta löysi käyttökelpoisen venäläisen padan, sukunan. Sen hän toi meille Simoon sotasaaliinaan.

Olin vielä Simossa kun sain Ainolta onnellisen kirjeen kotoa Kurkijoelta. Meidän kotiimme oltiin perustamassa Laatokan meripuolustuksen Kurkijoen lohkon esikunta, jonne tarvittiin lottia keittiöön ja kanttiinin. Haluaisinko minäkin tulla? Totta kai halusin sinne enemmän kuin mitään muuta. Matkustin ensin Kuopioon, mistä sain tarvittavat paperit, lottakomennuksen ja matkustusluvan Kuopista Elisenvaaran asemalle ja Kurkijoen kirkonkylään. Kuuluin jo Kuopion lottaosastoon. Minua itketti tieto siitä, että huomenna pääsen Kurkijoelle sekä jännitys ja pelko siitä, miten paljon kärsimyksiä, murheita ja tuhoa uusi sota taas aiheuttaisi ja oli jo aiheuttanutkin.

Seuraavan päivän päiväkirjamerkintäni oli jo Kurkijoelta:

”27.9.1941 Eilen kello 18 ylitin Moskovan rauhan rajan. Alkoi näkyä sodan jälkiä, pommikuoppia, katkenneita puita ja palaneiden talojen savupiippuja. Elisenvaara oli pahasti tuhoutunut. Pääsin istumaan kuorma-auton lavalle matkalla Elisenvaarasta Kurkijoen kirkonkylään. Auto pysähtyi kunnantalon eteen. Hämärässä näkyi tuttuja metsäisiä vuoria. Linnavuoren alarinteessä näkyi pieni valopilkku. Siellä oli koti. Jälleennäkemisen ilosta nyhykäisin ja lähdin kävelemään tuttua maantietä pitkin kotia kohti. Se oli niitä hetkiä elämässä, joita ei koskaan unohda. Talo oli lämmin ja niin oli vastaanotokin. Kiertelin ympäri kaikissa huoneissa. Niissä asui reservinupseereita, vinttikamarissa oli muutama aliupseeri ja yksi lähettisotamies. Kerroin heille, että tämä talo oli minun syntymä- ja lapsuudenkotini.”

Lauri Pölkki:

Matkailua Kurkijoella ja muuallakin Kannaksella 1990- ja 2000-luvulla

Suomi on vuodesta 1990 lähtien antanut erimuotoista teknillistä ja taloudellista tukea lähialueyhteistyön kehityshankkeissa erityisesti Muurmanskin alueelle, Karjalan tasavaltaan ja Leningradin alueelle. Strategiat ja tavoitteet määriteltiin Suomen ja Venäjän vuonna 1992 allekirjoittamassa kirjallisessa sopimuksessa. Tavoitteena on ollut muun muassa tukea taloudellista ja yhteiskunnallista kehitystä sekä edistää viranomaisten, elinkeinoelämän ja kansalaisten yhteistyöedellytyksiä lähialueilla.

Tässä artikkelissa olen kuvannut joitain Kurkijoella lähiyhteistyörahoilla toteutettuja maataloushankkeita lähinnä sellaisina kuin kotiseutumatkailijana olen ne nähnyt tai ollut niissä joiltakin osin mukana. Keskeisimmät tiedot ovat peräisin hankkeiden vetäjien eli

kirjoittajan sisaren ja hänen miehensä arkistosta ja heidän haastattelustaan. He ovat molemmat kurkijokelaisia ja ovat asian tiimoilta matkailleet Kurkijoella ja lähitienoilla tähän mennessä noin 40 kertaa. Mukana on usein ollut myös muita kotiseutumatkailijoita. En-tisenä maataloushallinnon virkamiehenä olen itse ollut monilla virkamatkoilla vuosien 1994 - 2001 välillä laajemminkin Kannaksella. Näkemykset ja kokemukset niiltä matkoilta taustoittavat myös tätä tarinaa.

Yleiseksi taustaksi maataloushankkeiden osalta on syytä poimia katkelma idänkaupan arviointi-asiantuntijana toimineen Taavi Erkkolan 17.5.1999 julkaisemasta kirjoituksesta:

”Arviointi antoi suomalaisista hanketoimijoista varsin myönteisen kuvan. Suomalaiset tunnustettiin

hyvinä kumppaneina. Myös yleisesti kaikki tekniseen toteuttamiseen liittyvät asiat olivat hyvin hoidettuja ja laitteet toimivia. Vieläpä laitteiden jälkimarkkinointikin toimi. Vastoin joitakin uskomuksia, venäläiset kumppanit olivat maksaneet omat osuutensa lähes poikkeuksetta. Kone- ja laiteinvestoinneissa vastapuolen omarahoitussuus oli ollut 50 – 75 %. Loppurahoituksesta huolehtivat yritykset ja Suomen valtio. Suomalaiset puistelevat tässä vaiheessa yleensä päätään ja kieltävät veromarkkojensa käytön viennin edistämiseen...”

Fermeriapu

Monet pienistä yksityisten ihmisten hankkeista käynnistyivät spontaanisti 1990-luvun alkupuolella kotiseutututemuksen ja osin myös Suomessa ta-

pahtuneiden, täällä koulutusta saaneisiin paikallisiin venäläisiin tutustumisten kautta. Pian niihin ohjattiin myös maa- ja metsätalousministeriön lähialueyhteistyön varoja. Muun muassa kirjoittajan sisar miehineen yhdessä erään Masunmäkeläisen kanssa käynnisti näin marjanviljelyn opastamisen Kurkijoella muutamalle huolella valitulle viljelijälle, fermerille. Tulijoita olisi ollut huomattavasti enemmänkin kuin voitiin ottaa mukaan.

Se oli suoraa toimintaa käytännön viljelijältä lähialueen fermerille. Täältä vietiin tarkastetut mansikan ja marjapensaiden taimet, lannoitteet, tarvikkeet ja muutamia yhteiskäyttöön tarkoitettuja työtä helpottavia koneita. Tärkein asia oli käytännön viljelytyön opettaminen aluksi kädestä pitäen opastaen. ”A vot ku istutusreikää rupes syntymää kävelyvauhil mansikkamuovii, ku heinäseipäasee kiinnitetyl mitatikul ja terotetul rautarenkaal tikattii kolloi ja reikii mansikkapenkki”. Tuskinpa sen tehokkaampaa koulutusta voisi muilla tavoin edes saada aikaan.

Hankkeita myös käytiin seuraamassa ja valvomassa sekä antamassa lisäohjausta. Toiminta oli 1990-luvun puolivälin jälkeen jo merkittävää kyseisten mukana olijoiden kohdalla. Ongelmiakin oli. Vaikka kohteet oli pyritty valitsemaan hie-man syrjäisemmiltä alueilta erossa muusta asutuksesta, saattoi haitantekoa ilmetä ja taimia hävitä. Ehkä se viljely tältäkin pohjalta laajeni muissa talouksissa. Pieni haitta oli sekin, että Lahdenpohjan torin mumot pienine marjakannuineen katsoivat syrjäsilmillä pahasti fermereitä, joilta sai ostaa runsaammin ja edullisemmin mansikoita kuin mummoilta.

Eipä kannata väheksyä pikkueriä kaupitelleitakaan.

Kyllä niiltä kotipalstoiltakin tulee väliin hyvin tehokkaasti käsipeleillä tuotettuja tuotteita. Kirjoittaja on käynyt muutaman tällaisen talon nurkissa kasvamassa olleen vihannes- ja juurespalstan vieressä ja todennut, että kaalit ja juurikasvit olivat jopa komeampia ja terveemmän näköisiä kuin Suomen puutarhoissa ja pelloilla. Kasvuvoiman lähteen saattoi todeta usein katselemalla varovasti ympärilleen.

Ruohonjuuritasoon eli yksittäisiin fermeritiloihin kohdistunut työ loppui 1990-luvun loppupuolella. Suomen viranomaiset halusivat koota lähialuerahojen hankkeita suuremmiksi kokonaisuuksiksi. Osa maataloudellisesta tuki- ja neuvontatoiminnasta ja muun muassa terveen lisäysaineiston ja taimien kasvatuksesta annettiin neuvontajärjestön ohjauksessa tehtäväksi. Taimien kasvatusta keskitettiin Petroskoin lähialueelle.

Vuonna 2006 kaikki tässä tarkoitettut Kurkijoella avustusta saaneet fermeritaloudet olivat pystyssä ja kehittäneet omatoimisesti taloutaan. Yksi perhe suuntautui vähitellen menestyneesti majoitus- ja matkailupalveluiden tuottamiseen. Toinen perhe lisäsi marjanviljelyn ohkeen taimien kasvatuksen ja myynnin halukaille fermereille. Eräs fermeriperhe oli omatoimisesti levittänyt tuotantoaan laajasti jo Ihojärvelle ja Lahdenpohjaan asti. Hankkeessa mukana olleiden tilojen tuotannosta suunnilleen puolet meni vuoden 2000 alkupuolella omaan kulutukseen ja toinen puoli myyntiin. Toimeentulo ja perheen elämä oli ulospäinkin silminnähden kohentunut. Ihmiset olivat näillä tiloilla ja yrityksissä erityisen tyytyväisiä. Lähialuevarojen käyttö oli siis jättänyt näiltä osin pysyväisluonteisia jälkiä.

Melkein jo ammattimaista mansikanviljelyä 1996 fermerin pellolla. Kolhoosissa silloin vielä sankka vilja (takana).

Mansikkamuovin levityskoneen huoltoa. Suomesta viety kone on edelleen käytössä Kurkijoen –Sortavalan alueella.

Viime vuonna tuli kuluneeksi 90 vuotta vapaussodasta

Kurkijoen lotat vapaussodan sankaripatsaalla 12.7.1931. Seppelnauhassa lukee tekstattuna: "Tule ei vaivatta vapaus. Eipä kuorman kantamatta, eipä uhrin antamatta. Valloille elon ja kuolon, itse-uhri on iha[na]." Kuvannut Pekka Kyytinen. Kurkijoki museo, Lotta-albumi.

TOIVOA ON

Niin paljon kuin suuren meren takaa onkin työntynyt lama- ym synkkiä uutisia viime aikoina, on jokaisen niihin kyllästyneen ja synkistyneen täytynyt huomata, että nyt on uusi aika alkanut. USA:n vasta virkaansa astuneen presidentin Barack Obaman virkaanastujaispuhe oli niin toivoa herättävä, että jokaisen mummun ja vaarin ainakin on oman mielenrauhansa vuoksi syytä uskoa, että Barack Obama on tosissaan. Hän uskoo itse asiaansa ja toivoo, että mekin uskoisimme. Hän haastaa meidät kaikki näkemään mahdollisuuksia omassa ympäristössämme. Meillä taitaa muuten olla taipumus uskoa enemminkin uhkakuviiin kuin mahdoli-

suuksiin.

Uuden presidentin oma elämäkerta ainakin antaa meille uskoa siihen, että isovanhempien työ saattaa kantaa hyvää hedelmää tulevaisuudessa. Mitähän meidän valkoihoisissa perheissämme olisi tuumattu 1960-luvulla, jos perheen tyttärelle olisi syntynyt ihonväriltään tumma lapsi? Toiverikkaat ajatukset euvät ehkä olisi olleet päällimmäisinä. Barack-poikanen varttui valkoihoisten isovanhempiensa hoivissa Havaijilla sen jälkeen kun vanhempien avioliitto oli päätyntä eroon, eikä elo isäpuolenkaan luona Indonesiassa ollut ilmeisesti pojan parhaaksi. Voimme hyvin kuvitella, millaisia mietteitä liikkui ikääntyvi-

en isovanhempien mielessä, kun n. kymmenvuotias tyttärenpoika palasi heidän hoiviinsa ja kasvatettavaksi. Lahjakkaan nuoren miehen ajatuksia ei varmaankaan ollut ihan helppo sovittaa ikääntyvien ihmisten tarpeisiin ja toiveisiin. Ilman vastoinkäymisiä ei urakasta selvitä, mutta tällä kertaa näyttää siltä, että isovanhempien kasvatustyö on tuottanut kaunista satoa.

Nobelin rauhanpalkinnosta on tullut meille suomalaisille tuttu juttu, kun Martti Ahtisaari sai sen kunnianosoituksen. Vuonna 1964 sellaisen otti vastaan mustaihoinen kansalaisoikeustaistelija Martin Luther King. Häneltä on iskostunut muistiimme ajatus ”I have a Dream, minulla on unelma.” Niihin aikoihin ei kukaan vielä olisi ääneen uskalta-

nut lausua, että USA:ssa on 2000-luvulla tummaihoisen, demokraattisilla vaaleilla valittu presidentti. Tuskin Martin Luther King itseään uskalsi mennä edes ajatuksissaan niin pitkälle. Hänelle oli tärkeää eri väristen, eri rotua olevien, eri tavalla uskovien ihmisten yhdenvertaisuus. Ei Barack Obaman tummaihoisen isäkään vielä nauttinut samoja kansalaisoikeuksia kuin hänen valkoihoiset appivanhempansa ja vaimonsa. Unelma kuitenkin eli ja toteutui kauniisti USA:n presidentivaalissa v. 2008.

Valtameren takaa meidän on syytä kääntää katseemme omaan ympäristöömme. Voisimme ajatella uudelleen meitä joskus hiertäneet asiat ja kääntää niistä esiin uuden näkökulman. Täälläkin on erivärisiä kans-

sakulkijoita. On erilaisia perheitä, erilaisia nuoria ja vanhoja, eri tavalla uskovia ihmisiä. Heillä on varmaan kullakin tarinansa kerrottavanaan, jos pysähtyisimme kuuntelemaan. Ei meidän tarvitse välttämättä mennä kaikkien tuulien mukana, mutta kuunteleminen auttaa varmaan monen mutkan oikaisussa. Että toivon näköalat saisivat enemmän tilaa elämässämme, voimme tietoisesti välttää niitä asioita, jotka masentavat ja synkistävät. Tiedotusvälineet syyttävät kuuluville ja näkyville epäkohdan toisen jälkeen. Emme varmaan kokonaan putoa keltasta, vaikka emme ihan kaikelle korvaamme kallista.

Lauri Viita kirjoittaa tunnetussa runossaan: ”Äidit vain, nuo toivossa väkevät, Jumalan näkevät”. Toiveik-

kuus ei varmaan ole äitien yksinoikeus. Uskon että voimme kehittää kaikki itseämme siihen suuntaan. Tekisi mieli uskoa, että asioilla on taipumus kehittyä siten kuin yhdessä hartaasti toivomme.

Monet isovanhemmat joutuvat Suomessakin siihen tilanteeseen, jossa Barack Obaman isovanhemmat olivat lapsenlapsensa suhteen. Jos emme muuta voi vastaavassa tilanteessa tarjota, voimme ehkä kuitenkin antaa toivorikkaan ajatusmallin ja hyviä lapsuudenmuistoja. Sellaiset tuntemukset kantavat lapsiamme kauas, tulipa heistä minkä alan asiantuntijoita tahansa. Parastahan me kaikki tietysti jälkikävellemme haluamme tarjota.

Lyyli Nevanperä

Kuvien tunnistamista

Ohessa kaksi valokuvaa Kari Rahialan kokoelmista, jotka esittävät mies- ja naisvoimistelijoita Kurkijoella. Löytyykö lukijoiden keskuudesta henkilöitä jotka tunnistaisivat kuvissa esiintyviä?

Miesvoimistelijoita, mahdollisesti maamiesopiston oppilaita. Onko tutun näköisiä kasvoja? Kari Rahialan kokoelmat.

Kurkijoen naisvoimistelijoita 1900-luvun alkupuolella. Takana vas. Eevi Lampio, tunnistamaton, Saimi Hukkanen, Sirkka Karvinen, Maija Havakka. Edessä vas. tunnistamaton, Anni Autere ja Lyyli Lind. Kari Rahialan kokoelmat

Hääkuva vuosien takaa

Kenen häät. Onko tutun näköisiä kasvoja? Kari Rahialan kokoelmat.

Heijastin joka lähtöön

Oletko nuori kapinallinen? Heijastimella voit näyttää vaikka keskisormea, sillä heijastimia on jo moneen lähtöön. Millainen heijastin sopisi sinulle?

Heijastimia tehdään vain lapsille, totesi eräs kriitikko, joten lapsellisille ja lapsenmielisille heijastimia ainakin riittää. Muumit, Disney-hahmot ja monet eläinaiheet ovat jo siirretty heijastavaan muotoon, joten niistä kelpaa siis valita.

Mutta löytyy heijastimia myös muotitietoiselle. Aarikan tai Marimekon heijastin sopii toisille. Uudempiä tuulia etsivälle Paola Suhosen kynästä on lähtenyt myös Bambi ja perhonen.

Isänmaallinen voi pukea rintaansa kokardinmuotoisen veteraaniheijastimen, jonka myyntitulot menevät sotiemme veteraaneille.

Penkkiurheilullinen voi käyttää oman jääkiekkjoukueen heijastinta ja urheilullinen voi varmistaa, että verkkareissa on heijastinnauhat tai lisätä asusteeseen joustoheijastinnauhan.

Koira- ja kissaihmisille on myös omat heijastimensa. Eri koirarotuja seikkailee tätä nykyään heijastimissa jo useita. Tietysti itse koirille on vielä omat heijastimensa, joiden laatuun kannattaa kiinn

nittää erikoista huomiota.

Tummanpuhuvaan gootityyliin voi lisätä lepakon, pääkallon tai haamuheijastimen. Sehän on hyvä lisä jos on muuten verhoutunut mustaan nahkaan.

Aatteellinen voi käyttää WWF:n tai vaikka Amnestyn heijastinta ja tuoda näin valoa pimeään.

Firmaa voi tietysti mainostaa aina heijastimella. Liikelahjoiksi saadut heijastimet kannattaa kaivaa viimeistään esiin, kun menee heijastimen lahjoittaneeseen pankkiin tai vakuutusyhtiöön asioimaan.

Keräilijä voi etsiä vanhoja klassikkoheijastimia kuten 1960- Talousmuovin tuottamaa suorakaiteen muotoisen jalkamiehen heijastinta ja muita kovia kideheijastimia. Vanhojen heijastimien heijastavuus on kuitenkin todennäköisesti jo hyytynyt, joten ne on parempi jättää vain keräilyn kohteiksi ja lisätä näkyvyyttä tuoreemmalla turvalaitteella.

Heijastimen oikea paikka

Ja kun oikea heijastin on löytynyt, niin sitten se pitää vielä muistaa kiinnittää siten, että se näkyy kaikista suunnista lähestyvän ajoneuvon

kuljettajalle. Mahdollisimman alhaalla sijaitseva ja joka suuntaan näkyvä heijastin osuu ensimmäisenä lähivaloja käyttävän kuljettajan näkökenttään.

Heijastimia on erilaisia

* Vapaasti riippuvat, kiinnitetään siten, että se pääsee vapaasti heilumaan ja pyörimään;

* Irrotettavat, ranteeseen tai nilkkaan pujotettavat heijastimet;

* Kiinteät, vaatteeseen tai jalkineeseen kiinnitetyt heijastinmateriaalit.

Jalkoihin ja käsiin sekä riippumaan kiinnitetyt heijastimet näkyvät hyvin, koska ne pääsevät liikkumaan joko oman narunsa ansiosta tai raajaan kiinnitettynä.

1.1.2003 voimaan tulleen määräyksen mukaan jalan kulkijan on aina käytettävä asianmukaista heijastinta pimeän aikana tiellä liikkessaan. Käyttövelvoite koskee myös valaistuja teitä ja katuja.

www.liikenneturva.fi

Yleisöltä

Toimituksen huomautus:

Tämä kirjoitus on lainaus Pohjalainen – lehdestä ilm.24.1.2009

Rantaruotsalaiset ja evakot

Luin Pohjalaisesta 21.1.2009 Tekstaten –palstalta seuraavan: ”Olisivatpa rantaruotsalaiset olleet yhtä innokkaita ottamaan vastaan Karjalan pakolaisia, kun nyt näitä ties mitä eläteiksi”.

Me allekirjoittaneet haluamme kommentoida: Apneni ja isäni Alf Palin toimi kirkkoherrana Petolahdessa ja oli vastuussa evakoiduista heidän saapuessaan Karjalasta. Petolahdessa silloin ainoastaan Alf Palin, hänen vaimonsa Karin Palin ja muutama muu heidän lisäkseen puhui suomea.

Keskiviikkona syyskuun 6:ntna v.1944 saapui karjalaisia Hiitolasta Petolahteen. Heitä oli 511 henkilöä, 600 eläintä ja muuta omaisuutta. Petolahdessa oli silloin 1600 asukasta: melkein jokaiseen perheeseen otettiin karjalaisia asumaan. Perheissä ei

osattu suomea. On ymmärrettävää, että yhteistoiminta ei aina ollut helppoa. Kerran kysyttiin eräältä petolahtelaisemännältä, miten hän tali toimeen, ja tämä vastasi: ”En ymmärrä mitä he puhuvat, mutta ymmärrän, mitä he tarkoittavat, joten me kyllä pärjäämme!”

Sadalle lapselle järjestettiin suomenkielinen koulu. Suomenkielisiä jumalanpalveluksia piti Alf Palin. Myös ortodoksisia jumalanpalveluksia järjestettiin karjalaisille. Keväällä 1945 karjalaiset alkoivat muuttaa Porin seudulle valtion antamille maatiloille. Useat petolahtelaiset matkustivat heitä tervehtimään Nakkilaan, Luvialle ja Eurajoelle.

Karjalaisia otettiin vastaan myös Maalahteen 300 henkilöä ja Pirttikylään 400

h. Muutkin ruotsinkieliset pitäjät kuten Vöyri ja Oravainen ottivat vastaan karjalaisia, mutta lukumäärää ei ole tiedossamme.

Suosittelomme perehtymistä kirjaan ”Karelar-na i Petalax” (Karjalaiset Petolahdessa), kustantanut Aktiv Närkultur i Malax-Korsnäs.

Tällä haluamme tuoda esiin sen, että kaikki olemme suomalaisia, jotka arvostamme ja rakastamme synnyinmaatamme ja kansaamme riippumatta siitä, onko äidinkiemme ruotsi tai suomi.

Ystävällisin terveisin suomeksi ja ruotsiksi.

Göran Hilli
Monica Hilli (s. Palin)
Sundom, Vaasa

Lasten suusta

Vanhainkoti on eräänlainen vanhojen ihmisten kennel. Perheet voivat jättää vanhuksensa sinne, jos ne lähtevät lomalle tai haluavat olla rauhassa. Vaikka siellä ei panna hihnaa.

Pelle 6 v.

Vanhainkodissa on paljon sellaista, mitä ei saa tehdä. Ne ei saa ajaa skeittilaudalla eikä syödä purkkaa eikä pitää ruudullisia jumppahousuja.

Lars-Erik 7 v.

Vanhainkodissa käytävillä haisee päivälliseltä ja nurkissa haisee jumalalta.

Siri 7 v.

Vanhat tädit katselevat mielellään alastomia miehiä. He eivät vain myönnä sitä, kun kysyy.

Tone 7 v.

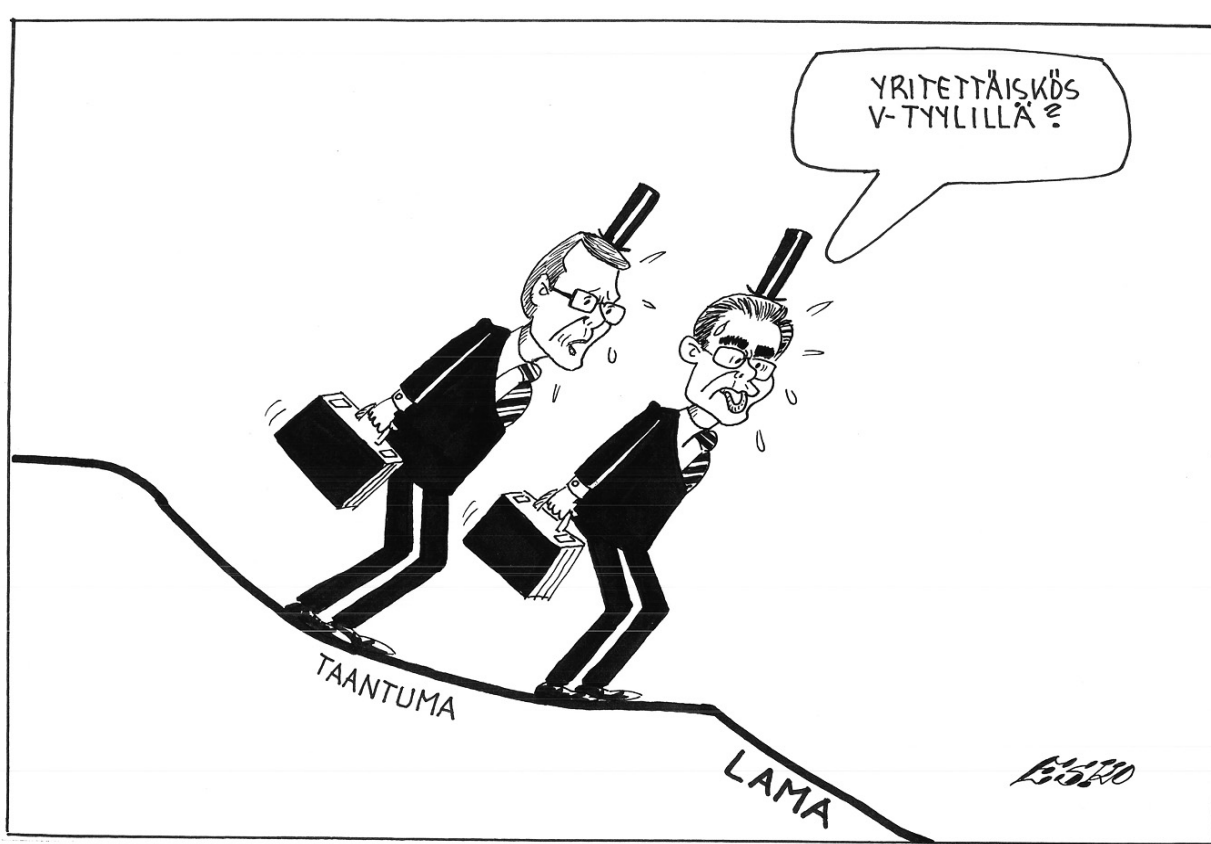
Vaikka vanhoilla tädeillä voi olla valtavat laitokset, maidontuotanto on kokonaan loppunut.

Häkan 7 v.

Vanhemmat ihmiset eivät voi saada lapsia. Niiden munasarjat ovat loppuneet ja sitä paitsi miehillä on proteesiongelmia.

Petter 9 v.

Eskon puumerkki

Kuvissa hevostmiehiä vuosien takaa

Mies kilpahevosineen. Kurkijoki-museon kokoelmat 512.

Toivo Schwartz ja hevonen. Hilma ja Toivo Hukan albumi, lahjoittanut Seppo Schwartz. Kurkijoki-museon kokoelmat.

Opas tilaisuuksien järjestämisestä ilmestynyt DVD- muodossa

Mitä pitää muistaa- käsi-
kirjan on opinnäytetyönään
koonnut Laura Taberman.
Hän opiskelee Turussa
kulttuurituotantoa. Lauran
toimissa Loimaan kult-
tuuripalveluissa työharjoit-
telujaksollaan alkoi teoksen

ideointi. Alkajaisiksi hän
keräsi yksiin kirjoihin ja
kansiin kartoitukseen Lo-
imaan seudun bändeistä.
Eri keskustelujen pohjalta
versosi sitten ajatus työstää
käsikirja DVD-levyn muo-
toon. Oppaan ulkoisen ja

graafisen puolen toteutuk-
sesta vastaa Stiina Lerkki.
Stiina opiskelee Loimaan
Ammatti-Instituutissa me-
dia-assistentiksi

Mitä pitää muistaa – kä-
sikirja on Loimaan kult-
tuuripalveluitten yhdessä

yhteistyökumppaneittensa
kanssa tuottama opas eri-
laisten tilaisuuksien suun-
nittelijoille ja järjestäjille.
Se soveltuu myös mainiosti
eri yhdistysten ja järjestöjen
vastuuhenkilöille muistin
virkistykseksi, vaikka nä-
mä olisivat jo pidempäänkin
toimineet.

Opas- DVD auttaa myös
sellaisia tahoja, jotka eivät
vielä ole järjestäytyneet
yhdistyksiksi, pohtimaan
erilaisia vaihtoehtoja. Jotta
kaikki sujuisi hyvin myös
vastuukysymysten, lupien,
sopimusten, tarjouspyyntö-
jen ym. virallisten seikko-
jen suhteen, järjestäjän oli-
si hyvä tutustua ennakkoon
vallitsevaan lainsäädäntöön.
Jos nämä on selvitetty ja
kunnossa, voidaan jälkeen-
päin välttyä monenlaisilta
ongelmilta verottajan ja
muiden tahojen suhteen.

Käsikirja on ensisijaises-
ti tarkoitettu nuorille, mutta
se on mainio työkalu myös
yhdistyksille, järjestöille ja
muille tapahtumien järjestä-
jille. Näiden puuhahenkilöt
joutuvat usein monenlaisten
perimmäisten kysymysten
ja pulmien äärelle. Mistä
saada tietoa koskien järjes-
tettäväksi aiotun tilaisuuden
budjetoitua, aikataulutusta,

yhteistyökumppaneita, eri-
laisia lupia ja sopimuksia?
Näihin kysymyksiin ja mo-
niin muihin antaa vastauk-
sen tämä mainio käsikirja.
Kulttuurisihteeri Juhani
Heinosen mukaan käsikirjan
perimmäisenä tarkoituksena
on saada aikaan seudulla
erilaisia uusia tapahtumia ja
jatkojalostaa jo ohjelmassa
olevia entistä paremmiksi.

Käsikirjaa voi tiedustel-
la Kulttuurisihteeri Juhani
Heinosen Loimaan kult-
tuuripalveluista (www.loi-
maa.fi).

kurkijoki.fi
on oikea
tietopankki

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hy-
väksytty lakimies, jolla on
säädetty kokemus ja taito.
Asianajajan toimintaa valvo-
vat Asianajajaliitto ja oikeus-
kansleri. Asianajotoimistot
hoitavat myös maksuttomia
oikeudenkäyntejä ja oikeus-
turva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9–11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
AA, VT Katri Ranta-Eskola
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8–14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Pohjois-Pohjanmaa
2. Erkki Liikanen
3. piirakka
4. kokoomus
5. Jehovan todistajat
6. korppi
7. kyykässä
8. Saksan
9. sokeat
10. Kainuussa

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäätä Loimaan
Aluesairaala

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA

LOIMAA MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoimna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Erkki Rahkola &
Carl-Fredrik Geust:

Vaiettu Elisenvaaran pommitus

Evakkohelvetti
20. kesäkuuta 1944
Ajatus Kirjat

Kovat kannet, 17 liitettä, valokuvia,
288 sivua, ovh 38 €

**Nouda tai tilaa
Kurkijokelaisen toimistosta 35 €**

Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551, 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Lotta

Asekuntoinen veljemme
tahtovi olla
puolustaaksensa sodassa
isäimme maata.
Merkityksetön henkilö,
arvoton nolla
silloin sisarkaan
mitenkään olla saata.
Kun siis veljelle kallis on
isänmaa,
yhtä kallis se meillekin
olla saa.

Jos siis veli saa haavoja,
hoidamme niitä,
hänet hoitoa saamaan me
kentältä tuomme.
Veri veljen kun virtaa, niin
säälä ei riitä:
ensiavun me tehokkaan
hänelle suomme.

Osa veljen kun sodassa
kova on,
sisar jakakoon veljensä
kohtalon.

Veljet vilua sodassa kärsiä
saavat,
usein joutuvat olemaan
leipääkin vailla.
Kauhut iskevät mieliin
niin kaameat haavat.
Heille lohtua tuomme me
enkelten lailla.
Lotan työ se on suurta ja
jaloa,
sodan yöhön kun luopi se
valoa.

Kirvussa 25.10.1938
L.H. Taskinen

Erikoishammasteknikko

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

ERLUND-talo

Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei
muoveja eikä epäorgaanisia aineita.
Englannin MTV:n valinta Suomen
edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti
unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ
Ysitie 345, 32300 MELLILÄ

Kotimaan myynti:
Juhani Eklund p. 0400-530 979
e-mail: myynti@erlund-house.com